

Ivana Vuković

BOCELLIJU NEMA TKO DA PLJEŠĆE

Uglavnom mi je nos zalijepljen na prozorsko staklo. Duplo prozorsko staklo vas čuva od mene. Mene od vas čuva zaslon vašeg laptopa. Na njima se vrte izvedbe igrane za neku drugu publiku. Vi gledate ono što je već doživljeno. Vi gledate ono čega više nema. Vi u tome ne sudjelujete. Uglavnom mi je nos zalijepljen na prozorsko staklo. Mogu nacrtati bilo što na njemu da promijenim sliku svijeta koju vidim. Ali ne crtam ništa. Svijet se sam mijenja. Stabla su procvala. Ne mogu više špijunirati ni susjede. Sada sam potpuno sam. Uglavnom mi je nos zalijepljen na prozorsko staklo. Vaše oči su prikovane na zaslon vašeg laptopa. To je kazališna arhiva. To nije kazalište. Ni ovo nije kazališni komad. *Ne postoji predstava koja se može ponoviti ovdje, a da istovremeno igra u vremenu u kojem se dogodila.* Vi gledate predstavu koja se ponovila onda. Na kraju izvedbe slušate nečiji tuđi pljesak. Na kraju izvedbe gledate poklon koji nije namijenjen vama. Vi ste voajeri, a *želite biti publika. To bi vam donijelo olakšanje. Ali vi ne možete sudjelovati.* Ne još. Uglavnom mi je nos zalijepljen za prozorsko staklo. Stojim tako danima i trošim privilegiranu vrijeme da napokon napišem nešto izvan okvira, jer napokon mislim izvan okvira, jer je svijet izvan okvira. Tu obično stanem. Uglavnom mi je nos zalijepljen na prozorsko staklo. Osim kad idem kuhati kavu. Onda brojim koliko mi je još zrna ostalo. Koliko još šalica. Koliko još dana. Onda ću smjeti otići u dućan. To je dovoljno dobar razlog za izlazak. Tada mi nos neće biti zalijepljen za prozorsko staklo. Svi vi ćete postati izvođači samo za mene. Ja ću biti publika. Ja želim biti publika. To bi mi donijelo olakšanje. Tako mogu sudjelovati. Kave ima dovoljno za cijeli tjedan. Razmišljam da je malo prospem i pustim vodu. Da potrošim koji dan. Ili kupim? Kada sam uopće bio u dućanu? Vrijeme mogu mjeriti jedino bilješkama u svakoj

kućici na kalendaru. Ne radim to, naravno. Na kraju svakog dana siguran sam da ću ga se sjećati. Ali to nikad ne bude istina. Uglavnom mi je nos zalijepljen na prozorsko staklo. Kad jako dugo tako stojim pomislim da je ovo scena. *Ali scena nije svijet, kao što svijet nije scena.* Kazalište baš uvijek izgubi od života. U tome nema apsolutno ništa utješno. Osim što je sada scena prazna, a život neizvjestan. Čak i da želim sada i ovdje napraviti teatar samo za Vas, večeras, za svoju probranu publiku koja kroz granje viri na moj prozor, ne znam što bih napisao niti odgrao. Skuhat ću još jednu kavu da mi srce brže zalupa. To je ravno tremi. A i to je dan bliže putovanju do dućana. Uglavnom mi je nos zalijepljen za prozorsko staklo. Toplina mog tijela i disanja zamagluje staklo, vukući me da nekako ipak promijenim sliku svijeta. Da nacrtam srce ili kurac? Ne želim pogriješiti s onim što će svijet postati. Ali vjerujem da su to dvije opcije. Najgore bi bilo da pogled s tog prozora ostane isti, jednom kad ću svaki dan moći ići u dućan. To bi kazalište ostavilo bez teksta. Uglavnom mi je nos zalijepljen za prozorsko staklo. Pokušavam se sjetiti bilo koje priče iz Calvinovih „Nevidljivih gradova“. Piše li o nekom gradu sličnom mom. Sve što znam i mogu me je napustilo. Kome? Prazne ulice mi govore da niste došli. Da neće biti onog zvuka udaranja dlanovima. Ako je Piazza del Duomo ostala šutjeti u uskršnje predvečerje, ne vidim zašto bi moja ulica bila oduševljena mojim komadom, koji to nije, izvedenim iza duplog prozorskog stakla. Uzbudeni dah ipak crta obris oko mog nosa zalijepljenog za prozorsko staklo. Brišem ga rukavom i odlazim prosuti kavu.

NAPOMENA // Citati u prijevodu **Ivana Penovića** preuzeti su iz: Handke, Peter *Vrijedanje publike*

Rona Žulj

MELANIJA NEĆE DATI RUKU

Istina
Trebalo bi predosjećati neizbježnu propast
Koja će se neminovno dogoditi
Društvu ekonomiji kulturi industriji
Prema svim saznanjima
Trebalo bi naći vremena da se sažalimo nad djecom svijeta
Koja ove godine a možda ni druge neće doživjeti iskustvo
Disneylanda
Gardalanda
Ili Pariza
Rođendanske zabave oko bazena
Zamisli
Ali ništa od toga
Melanija sjedi u svojoj sobi
U nijansama bijele i zlata
Takve nijanse ipak najbolje ističu njezin ten
Dok donose osjećaj blagostanja
I ne natječu se ni s jednom odjevnom kombinacijom
A znamo
Melanija ih ima mnogo
Osim možda sa slip haljinom od srebra
Ali dani slip haljine ionako su neki prošli dani
Dani modela a ne prve dame
Dani radoznalih bradavica a ne plašta
O Melanija
Te bradavice su zaista živjele svoj život
Susretale druge
Slične

Veće
Skrivene pod teškom tkaninom namijenjenom da najveće blago profesionalne zečice prinese licima velikana što bliže još dok zečica stoji s obje noge na zemlji
Mlađe
Tako jedre da bi uskoro mogle pokidati svilu
Ali kako je svilu kupio upravo novac oca
Pravog Muškarca
Bolje im je da samo ostanu prijetiti takvim skandalom
I svoju povijesnu svrhu ispune pod okom fotografa
O crtane za vječnost
U poluprofilu
Soba u nijansama bijele i zlata
Još je ljepša otkad samo i jedino Melanija boravi u njoj
Bez intruzija
Sada tek vidi
Ovo zaista jest soba za jednu osobu
Bez obzira na kvadrate
Svaka je soba idealno soba za jednu osobu
Ali to ne bismo smjeli reći javno
Jednom riječju prekrasno je
Dok svijet kuka
Melanija se ne žali
Melaniji se čini
Da se s ovom krizom nosi izuzetno dobro
Bolje nego s ijednom prije nje
Poput krize s emigrantima
Krizе s golubicom mira koja joj je ispala iz ruku
Krizе s uzorkom žirafica na garderobi za Afriku